

Het isolatiekwartier in Brugge ligt sinds het begin onder vuur

De geschiedenis van de strijd is onze geschiedenis

In juni 2008, drie jaar geleden, opent de hoge veiligheidsectie in de gevangenis van Brugge. Een duidelijk antwoord op de vele rebellieën, ontsnappingen en rellen die menig hart in vuur en vlam zetten, zowel binnen als buiten de gevangenis. Acht individuele cellen die het strikte minimum bevatten, twee cachotten, een cel omgevormd tot bezoek achter glas, een ander tot bezoek aan tafel. Het doel: weerspannige gevangenen breken. Ze worden er enkele maanden tot een jaar, of zelfs langer opgesloten. De rebelse geest breken, het juiste pad, het goede gedrag doen slikken. Mogelijke aanstekelijke rebellie vermijden door haar zogenaamde aanvoerders apart te zetten. Wij willen de strijd herinneren die deze walgelijke plek sinds het begin heeft gekend, doorheen het traject van drie personen die er op verschillende momenten vastzaten. Drie mensen die als de meest gevaarlijke van het land beschouwd worden, drie mensen die een heldere, sterke en opstandige geest delen, en de weigering om zich te plooien voor de autoriteit.

Een vergeetput voor weerspannige gevangenen

Ashraf Sekkaki is één van de eersten die wordt opgesloten in het isolatiekwartier. Zijn sectiekompanen: een gevangene die beschouwd wordt als de aanvoerder van een opstand die een hele vleugel van de gevangenis van Merksplas heeft vernield; iemand zonder papieren die de directrice van de gevangenis van Antwerpen heeft aangevallen. Ashraf wordt beschouwd als de aanvoerder van meerdere rellen in verschillende gevangenis, waarvan er één plaatsvond na een opstoot tussen een familie en cipiers tijdens een bezoek in Hasselt. De binnenplaats wordt tweemaal bezet, het gevangenismeubilair vliegt in het rond, de cipiers krijgen de rekening gepresenteerd voor de onophoudelijke vernederingen.

Ze snel stuurt Ashraf brieven naar buiten die getuigen over de walgelijke opsluitingsomstandigheden, de vergevorderde isolatie, de medicijnen die er overmatig uitgedeeld worden. Hij vergelijkt het isolatiekwartier met het gevangenis van Guantanamo. Geen contact met buiten, geen brieven – dus een feitelijk verbod om de lessen die hij

volgde verder te zetten – geen bezoek, behalve het zeer gereguleerde en bewaakte bezoek van zijn advocaat. Hij moet elke dag twee grondige lichaamsfouilles ondergaan, een celfouille, totale isolatie 23 uur op 24 met een « wandeling » in een kooi, geboeid aan handen en voeten. De verwarming wordt pas eind oktober aangezet. « *Ik voel me als in een laboratorium waar ze willen testen hoever ze kunnen gaan* » schrijft hij. « *Ik ben een mens, geen robot, dus ik rebelleer. Wanneer ik me goed gedraag, zeggen ze dat het dankzij het isolatieregime is. Wanneer ik me slecht gedraag zeggen ze, isoleer hem nog meer. Wanneer Hans Meurisse [Algemeen directeur van het gevangeniswezen] dit leest, heb ik slechts één boodschap voor hem: niets duurt eeuwig. Gevangenschap is als een opgelegde waanzin. Voor mij zal vrijheid nooit onbedreigd of gewoon zijn. Misschien zal ik haar straks de hand niet meer durven reiken, kijk ik ernaar als de rijkdom van een ander. Wat men vergeet is dat het uithoudingsvermogen van een mens niet onuitputtelijk is. Men zou wel eens in een pijnlijke situatie kunnen komen. Een bal die je onder water probeert te houden, komt met volle kracht terug naar boven.* » De Staat voelt zich

aangevallen en probeert de aanklachten in diskrediet te brengen. De minister van Justitie beweert dat het regime slechts tijdelijk is, beperkt in een afgebakende tijd, niet langer dan enkele maanden. Drie jaar later weten we dat dat een slechte grap was. Sommige gevangenen worden er opgesloten zonder enig perspectief om er ooit nog buiten te komen. Ashraf wordt afgeschilderd als een leugenaar, de journalist die zijn brieven publiceert wordt op het matje geroepen. Kort daarop nodigt de Staat journalisten uit om het bruisende isolatiekwartier te ontdekken en om te tonen dat er niets te verwijten valt. Wanneer de journalisten komen, maken de gevangenen zo'n heibel dat we nauwelijks de directeur kunnen horen, die nochtans ondanks alles de façade probeert hoog te houden. Ashraf laat geen moment linksliggen. Zijn vurig protest gooit elke poging om dergelijke folter te rechtvaardigen overhoop. De directeur vindt zijn woorden niet meer.

Het isolatiekwartier verwoest door een vernietigende opstand

Farid Bamouhammad vervoegt hem een maand later, in augustus 2008. Hij wordt 6 keer per jaar overgeplaatst, sinds 10 jaar al. Hij wordt altijd op strikt opgesloten, en verblijft lang in de isolatieblok U in de gevangenis van Lantin. Een isolatieblok waar de Staat een tweede, strenger isolatiekwartier van wilde maken. Dat was buiten de revolte van de gevangenen gerekend, de blok wordt twee keer verwoest, één maal voor en één maal na de in werking stelling van het isolatiekwartier. Het wordt uiteindelijk niet meer herbouwd. In Lantin dreigen de cipiers om Farid een injectie met Haldol te geven – een kalmeringsmiddel dat al verschillende keren dodelijk was. Kort daarop wordt hij naar Brugge overgebracht. Geboeid aan handen en voeten tijdens elke beweging – zelfs voor de douche -, dagelijkse lichaamsfouilles. In april 2009 zal een revolte dit regime maandenlang buiten werking stellen. Vijf van de zes gevangenen nemen deel aan de opstand. Ze laten de cellen onderlopen met water en vernielen al het meubilair dat ze kunnen. De volgende dag breekt een opstand uit in een andere vleugel van de gevangenis. Buiten worden honderden pamfletten uitgedeeld en affiches geplakt om deze daad van rebellie te groeten. De vernieling van dit regime inspireert vele gerevolteerden buiten die sinds jaren tegen de gevangenis vechten. « *Solidariteit met Brugge 6 april - Om de vernietiging van het kwartier hoge veiligheid in de gevangenis van Brugge te vieren, werd de inkomhal van het politiecommissariaat nabij het Noordstation in Brussel in brand gestoken. Solidariteit!* » lezen we op internet. Eind april 2009 wordt de faculteit criminologie van de universiteit van Gent bezet in solidariteit met de opstanden in de gevangenis en gesloten centra en in het bijzonder

met de verwoesting van de Hoogbeveiligde Afdeling in de gevangenis van Brugge. « *We hebben ervoor gekozen om Criminologie te bezetten aangezien deze 'wetenschap' nauw samenhangt met het gevangeniswezen, justitie, politie en omdat diegenen die dagelijks tientallen mensen veroordelen tot jaren gevangenisstraf of deportatie hun schandelijke carrière begonnen zijn in deze Faculteit.* »

De gevangenen keren dus opnieuw terug naar normale detentie. Ashraf zal ontsnappen uit de gevangenis van Brugge tijdens de zomer van 2009 met een helikopter, zal enkele weken later in Marokko opgesloten worden, ontsnapt opnieuw in november 2010 vanuit de gevangenis van Oujda. Hij zal slechts één dag van de vrijheid genieten en wordt opgesloten in de hoog beveiligde gevangenis van Rabat, in totale isolatie. Na 7 maanden kan hij een bericht naar buiten sturen: zijn spirit is nog niet gebroken.

De revolte vindt echo's buiten

Ondertussen blijven de revoltes uitbreken in andere gevangenis, ontsnaptingen volgen elkaar op, de aanvallen tegen de politie blijven de gemeenteraden buiten opwinden. Molotov cocktails tegen de commissariaten, fysieke confrontaties met de politie. Verscheidene cipiersvakbonden worden geviseerd. Gebroken ruiten, lokalen afgebrand, slogans die hun beulenrol aankaarten. Hun wagens worden in brand gestoken zoals ook onlangs nog voor de gevangenis van Ittre. De cipiersvakbonden klagen erover dat ze veelvuldig uitgescholden worden of zelfs in elkaar geslagen wanneer ze herkend worden op straat, in cafés, voor hun huizen. Voor wat hoort wat...

« *Een brandbom tegen de façade van het huis van een penitentiair agent is geen uitzondering meer* » klaagt het syndicaat. « *Bewakers, dokters, directeurs en sociaal assistenten die in de isolatiemodule van de gevangenis van Brugge werken, worden opgewacht wanneer ze na hun werk buitenkomen. Mensen wachten hen op aan de uitgang om hen uit te schelden, te bestoken en ze worden systematisch gefotografeerd.* » zegt Laurent Sempot, woordvoerder van Hans Meurisse, directeur-generaal van de gevangenis. De bedrijven die nieuwe gevangenis bouwen of reeds bestaande onderhouden krijgen ook de volle lading. De bijeenkomsten en de wilde betogingen tegen de gevangenis en in solidariteit met de gerevolteerden vermenigvuldigen zich.

Na de vernieling, de herinrichting van het isolatiekwartier

Het isolatiekwartier opent opnieuw in de loop van 2009 en voert enkele decorsveranderingen door. Het bed en de lavabo worden aan de grond vastgemaakt en in staal gemaakt. De kast wordt weggenomen. De ploeg cipiers verandert. De nazi-type kleerkasten worden vervangen door een meer productieve mix. Een oudere gast « waarmee je kan praten », een belgo-marokkaan die op de 'gemeenschap' speelt, enkele vrouwen, mensen die minder op folteraars lijken maar het evenzeer zijn, door de functie die ze aanvaarden. Een plasmascherm wordt in elke cel geplaatst om de woede te stillen, een gemiste poging. De televisie wordt zo geïnstalleerd dat je enkel tv kan kijken in een onmogelijke houding. De bende beheerders van het isolatiekwartier worden vervoegd door: verpleegsters die drie keer per dag kalmeringsmiddelen uitdelen en diegenen die weigeren blijven lastigvalen, een psychiater die met 6 cipiers in de cel binnenkomt om de gevangenen te overtuigen dat alleen de berusting heil zal brengen.

Vandaag duurt het protest tegen de isolatie nog steeds voort

Nordin Benallal wordt sinds oktober 2010 in de isolatieblok opgesloten. Na zijn ontsnapping uit de gevangenis van Ittre in oktober 2007, wordt hij in Nederland gearresteerd en opgesloten in een omgebouwd concentratiekamp, in de hoge veiligheidsectie van Vught, die als voorbeeld zal dienen voor het isolatiekwartier in Brugge. Hans Meurisse zit Nordin hardnekkig op de huid; na 9 maanden zit hij nog steeds opgesloten in isolatie, zonder de minste evolutie in zijn gevangenisregime. Gecensureerde post, aanhoudende druk om medicatie te nemen – hetgeen hij blijft weigeren – bezoekaanvragen van vrienden worden systematisch geweigerd, bezoek achter glas voor twee 'gelukkigen', en dat sinds 9 maanden al. Zoals in Nederland weigert Nordin om te « wandelen » in de leeuwenkooi, wat niets anders dan een belediging is. Hij heeft geen frisse lucht ingeademd of de open lucht gezien sinds bijna 4 jaar.

Farid wordt nog steeds van gevangenis naar gevangenis overgeplaatst en wordt in mei 2011 in het isolatiekwartier opgesloten. Zijn revolte is dagelijks, bij elke mogelijkheid toont hij zijn rebellie tegenover zijn opsluiting. De solidariteit tussen de twee gevangenen is groot. Ze helpen elkaar zoveel ze kunnen, met de weinige middelen die ze hebben. Op 20 juni beginnen ze samen een honger – en dorststaking. Na 5 dagen schorten ze die op. Farid zou aan de bakster gelegd worden en heeft geen enkele controle op de inhoud daarvan. Sinds jaren bedreigt het gevangenispersoneel hem ermee gevaarlijke kalmeringsmiddelen toe te dienen. Ze zijn beiden vastberaden om hen dat plezier niet te gunnen, ze zijn niet bereid te sterven.

Niets te verklaren

Ze zoeken verklikkers, ze kunnen rochels krijgen

Verbazingwekkend hoeft het niet te zijn, het lijkt het credo van deze maatschappij: duw een ander in de stront en kruip zelf hogerop. Zo gaat het op de werkvloer, soms zelfs op straat. In de mond van flikken en rechters wordt dat: duw een ander in de stront of we duwen jou erin. De chantage mist haar doel niet, we kennen spijtig genoeg de voorbeelden. Al hoeft de verklikker er zelf niet beter vanaf te komen, de politie heeft niet bepaald een sterke loyaliteit tegenover haar collaborateurs.

De ander er bij lappen, zwart maken of meewerken om op een goed blaadje te komen bij de rechter. Het is een zwakgebod. We worden tegen elkaar uitgespeeld en Justitie staat vanop de zijlijn grinnikend toe te kijken. Nadat iedereen de smeerlap is geworden voor de andere, gaan we allemaal in een klein hoekje zitten rotten. Laat ze zelf hun smerig werk doen. De weigering om te collaboreren, om jezelf en anderen erbij te lappen, is iets dat ons sterker maakt. Met rechte rug weigeren te verraden. Ons niet laten verdelen. Ze kunnen roepen, tieren, slaan, vleien, beloven... “Niets te verklaren”.

Ook in anarchistische/anti-autoritaire middens zijn de speurhonden van de Staat aan het rondsnuffelen. Verschillende kameraden werden opgebeld met de vraag om informatie door te geven. Daar tegenover stellen ze op hetzelfde moment bedreigingen en vleierijen. De zoektocht naar verklikkers komt bovenop de ontdekking van videobewaking in de woning van kameraden, het slaan van geboeide kameraden in politiekantoren, de fouilleringen en intimidaties tijdens identiteitscontroles, hun gefabriceerde opdelingen tussen ‘goeden’ en ‘slechten’ die ze ons proberen op te leggen. De Staat is bereid een heel spectrum aan repressietechnieken uit de kast te halen om haar vijanden te verdelen en te breken. Daarop kunnen we enkel antwoorden door onze solidariteit te versterken. Achter de diversiteit van praktijken en invalshoeken, vinden we bij elkaar dezelfde anti-autoritaire houding. In de totale tegenstelling van die houding, de Staat, kunnen we enkel een vijand zien. Wanneer ze haar smerige technieken probeert toe te passen op sommige van onze kameraden, zullen wij naast hen staan. Laten we elkaar ondersteunen in een houding van totaalweigering en non-collaboratie tegenover Justitie, haar speurhonden en haar journalistenvriendjes.

Een paar provocerende woorden om je uit je tent te lokken. Een onschuldig gesprek, gewoon om wat te babelen. Enkele nietszeggende vragen om een eerste antwoord te krijgen (waarom niet?). Bedreigingen, chantage, “als je nu niets zegt, ga je daar later zwaar voor betalen”. De dagelijkse routine in de politiekantoren is er één van psychologische spelletjes. Telkens proberen ze je aan het praten te krijgen tot ze je ergens mee in de hoek kunnen drijven.

Ondanks alle nieuwe technieken (sporenonderzoek, dna, bewakingscamera’s...), grijpen de politiediensten altijd terug naar dat eeuwenoude middel van de Inquisitie; het verhoor. Want ondanks alle fictieve politieserie’s waarin zaken opgelost worden in minder dan 24 uren dankzij één onwaarschijnlijk DNA spoor, is de realiteit dat de meeste mensen veroordeeld worden op basis van verklaringen. Verklaringen die ze zelf afgelegd hebben of die anderen afgelegd hebben. Want die uitnodiging krijgen we ook altijd, lap er een ander bij en je komt er zelf beter vanaf.

ven die woede verspreiden op straat.

We herkennen ons in hun daden van revolutie tegen Justitie en tegen opsluiting. Net zoals we ons herkennen in elke keuze om deze wereld gebaseerd op het kapitalisme en uitbuiting te blijven tarten.

We willen niets weten van deze wereld gebaseerd op het gevangenismodel. Ze zouden willen dat we allen flik in onze hoofden worden, ons zo te overtuigen dat de confrontatie tegen de miserie die we ondergaan tot niets leidt, dat we beter zouden smeken voor enkele kruimels verandering. Ze zouden ons graag willen leren om flik te spelen tegen elkaar, onze kameraden te verraden.

Ons doen geloven dat het beter is om ons te schikken, het hoofd te buigen, te werken als slaven, de vernederingen te aanvaarden, onze waardigheid te verkopen.

**Wij zeggen hen:
nooit van ons leven.**

**Solidariteit met de
gerevolteerden,
binnen en buiten**

↙ Een solidariteitsbijeenkomst vindt plaats voor de gevangenis van Brugge na 5 dagen honger – en dorststaking. Een dertigtal vrienden en familie van Nordin en Farid betuigen hun solidariteit en kanten zich tegen het bestaan van isolatiekwartieren. Na de lezing van enkele communiqués van de zussen van Nordin wordt er een spandoek ontrolt: « *Breek de isolatie. Voor een wereld zonder gevangenis* ». Slogans worden geroepen. Gebalde vuisten en geroep van de gevangenen in normale detentie. In het isolatiekwartier blijft het langs alle kanten roepen en tieren, de gevangenen aanvaarden het niet om in de vergeetputten van de Staat gegooid te worden, en wij blij-

Harraga betekent in het arabisch “iemand die de clandestien de grenzen oversteekt”. Lange tijd was het een eerder denigrerende term voor mensen die geen tijdelijk visum, arbeidskaart of studiekaart op zak hebben. Mede door de recente migratiestromen op gang gebracht door de arabische revoluties en de strijdervaringen die ze vergezelden, wordt deze term meer en meer als iets positief toegeëigend. “De reflex van mensen zonder papieren die vastberaden zijn om alle obstakels te doorbreken” zoals enkele kameraden uit Parijs het onlangs stelden.

HARRAGAS

In april vinden Tunesiërs massaal hun weg via Lampedusa naar Frankrijk. Zonder onderdak, noch voedsel nemen ze pleinen en parken in. De razzia's volgen elkaar op. De solidariteit tegen de razzia's en de confrontaties met de politie evenzeer. Op de eerste mei vormen de harragas een autonoom blok op kop van de grote vakbondsbetoging. Dezelfde avond bezetten ze een gebouw van de stad van Parijs in een volkse wijk dat moet dienen als uitvalsbasis voor de strijd. “*Geen politie, noch liefdadigheid, een plek voor zelforganisatie!*” prijkt op de façade. Op 4 mei wordt het gebouw met groot machtsvertoon ontruimd, enkele dagen daarop wordt een gymnasium bezet. Van daaruit vertrekt een wilde betoging door de wijk met megafoon en spandoek. Wanneer enkele dieven worden omcirkeld door de politie volgt er een spontane solidaire reactie. Materiaal vliegt in de richting van de flikken, hun banden worden platgezet, vuilbakken in brand gestoken. Enkele dagen later opnieuw een wilde betoging door de wijk. Op 21 mei wordt een betoging omcirkeld door de politie, 70 arrestaties, enkele harragas raken gewond. Tegelijkertijd bederven een 20-tal mensen als ongewenste gasten een feest van de Socialistische Partij. De dag erop verstoren een 30-tal harragas en solidairen een commercieel evenement opgezet in medewerking met de stad Parijs om het Tunesisch toerisme opnieuw te lanceren. Pamfletten werden voor en tijdens de actie uitgedeeld. Op 28 mei betogen een 30-tal harragas en solidairen voor het gesloten centrum van Vincennes waar ook enkele strijdkameraden opgesloten zitten. *Vrijheid!* weerklinkt binnen en buiten. Verschillende avonden wordt solidaire vuurwerk afgestoken. De opgesloten harragas worden uiteindelijk vrijgelaten. Zowel linkse partijen en religieuze verenigingen als de stad proberen de bezettingen te beheersen: de eenen met weigering van toegang van de oncontroleerbaren onder hen, de anderen met naamlijsten, bewakers en een opgelegde avondklok. De keuze van enkelen om een autonome strijd van alle mensen zonder papieren verder te zetten dringt zich op. Op 11 juni verstoren een 30-tal harragas en solidairen een Tunesisch vastgoedsalon. Achter een spandoek (Frans/Arabisch) “*Noch business, noch grenzen*” worden pamfletten uitgedeeld. “Dictatuur of democratie, uiteindelijk regeert het geld”. De avond ervoor verschenen grote slogans op de muren: “Vernietig de eigendom”, “Grenzen in de fik”, “Leve de revolutie”, “Weg met de commercie” en een grote spandoek wordt naast de autoweg opgehangen. Op 17 juni vindt een solidariteitsbijeenkomst plaats met een honderdtal mensen naast een spandoek dat zegt: “Papieren voor iedereen of helemaal geen papieren meer”. Op 20 juni wordt opnieuw vuurwerk afgestoken aan het gesloten centrum van Vincennes, de dagen erop ontsnappen minstens twee mensen zonder papieren uit datzelfde centrum.

Van Sidi Bouzid tot Parijs

De grenzen in de fik (en de rest ook)

Twee weken na 14 januari en de val van Ben Ali in Tunesië, kon je op de muren van Parijs een affiche lezen in solidariteit met de opstandelingen aan beide kanten van de Middellandse Zee. Luidop nadenkend over de volksopstanden, begon ze als volgt:

“Deze laatste weken in Tunesië of in Algerije, zijn duizenden en duizenden individuen de straat opgegaan om hun woede en revolte te uiten tegen onhoudbare levensomstandigheden.

In putje winter werd ons hart verwarmd door deze wegblokkades, deze massale plunderingen van supermarkten en opslagplaatsen, deze brandstichtingen van kantoren van politieke partijen, deze vernielingen van de villa's van de rijken en de scholen, deze aanvallen op commissariaten, deze munitierijen en andere geslaagde aanvallen tegen gevangenis...

Vandaag, ondanks tientallen doden, lijkt de dorst van de opstandelingen naar de vrijheid niet geblust. Meer zelfs, ze kon zich overal een beetje verspreiden. Omdat overal het een beetje hetzelfde stof is dat zich op-hoopt, dat van de miserie en de dagelijkse nederlaag. Omdat het overal, en hier ook, een zelfde wereld is die ons onderuit wil halen: een wereld van geld en macht voor enkelen, opsluiting en moorddadige slagen voor alle anderen. Een wereld in dienst van de bazen en de Staten, wat hun kleur ook is, en wat hun manier ook is om ons te onderdrukken en ons te controleren. Nu spoeden er zich nieuwe meesters, meer democratische meesters, om de taart te verdelen in Tunesië, is het dat werkelijk waarvoor duizenden opstandelingen hebben gevochten onder het scanderen van “Vrijheid”?”

Het antwoord heeft niet op zich laten wachten. Aan de ene kant verspreidde het oproer en de opstand zich in Egypte, nadien in Libië of Syrië, en aan de andere kant was er de toestroom van migranten die voet aan wal hebben gezet in het kleine Italiaanse eilandje Lampedusa. Dankzij de instabiliteit van de macht, zijn de controle-operaties aan de grenzen die uitgevoerd worden door Tunesië, in samenspraak met Europa, sterk afgenomen en soms zelfs helemaal opgeschorpt. De zware poorten van het Europese continent – bepantserd met gesloten centra in de Lybische woestijn, met oorlogsschepen langs de Spaanse en Italiaanse kusten of met mijnvelden aan de Griekse grens – zijn opengezwaaaid. Over een periode van ongeveer twee maanden kwamen er ongeveer 26.000 harragas uit Tunesië kwamen aan in Lampedusa.

Onder het voorwendsel van “humanitaire noodzaak”, heeft de Italiaanse macht 13 tijdelijke gesloten centra geopend in het zuiden van het schiereiland. De nood om een dergelijk dispositief op te zetten heeft ook te maken met de onmogelijkheid om alle nieuwelingen op te sluiten in de bestaande gesloten centra (CIE), die al bestaan sinds 1998, omdat deze de laatste twee jaren aanzienlijke schade hebben opgelopen door verschillende revoltes die elkaar opvolgden. Alleen al in februari en maart 2011 hebben opstanden en collectieve ontsnappingen de gesloten centra van Gradisca, Modena, Turijn en Bari gedeeltelijk vernield.

**SOLIDARITÉ AVEC LA
RÉVOLTE DES MIGRANTS
CONTRE LES FRONTIÈRES !**

Om de harragas met honderden tegelijk naar deze 13 “ontvangst- en identificatiecentra” (CAI) te vervoeren, heeft de Staat zowel toeristische rondvaartboten opgeëist als militaire schepen gebruikt. Het was de bedoeling om hen in deze kampen op te delen volgens nationaliteit en volgens de verschillende statuten (asielaanvrager, vluchteling, sans-papiers die al geregistreerd staat in de Schengen zone,...). In de eersten van deze kampen, geopend op 27 maart in Manduria in Apulië voor 3000 mensen, werden grote blauwe tenten, bedrukt met “ministerie van Binnenlandse Zaken”, opgetrokken in het

vlakke platteland en afgesloten door twee grote hekken van respectievelijk 2 en 4 meter hoog. Militairen, politie en humanitaire van het Rode Kruis type bewaakten en beheerden het kamp. De ene gebruikten matrassen, de andere overreding en chantage.

Vanaf 28 maart zijn ongeveer 500 harragas in opstand gekomen en ontsnapt uit Manduria. Het merendeel wilde hun reis verder zetten en Frankrijk bereiken, of een andere land waar ze contacten hebben. In de ochtend van 2 april slaagden 200 gevangenen gewapend met stenen erin de omheining neer te halen en te ontsnappen. Terwijl er in de namiddag een solidariteitsbetoging plaatsvond, zijn 400 mensen naar buiten gekomen. Velen om te vluchten, anderen om zich bij de betoging te voegen en de weg te blokkeren met de leuze “Vrijheid!”. Tegenover een dergelijke nooit gekende situatie, hebben de militaire versterkingen zich op de achtergrond gehouden; ofwel konden ze schaamteloos op de woedende menigte schieten ofwel stonden ze toe dat iedereen naar believe vertrok. Aldus zijn de poorten van Manduria permanent opengegaan... In de kampen van Potenza, Santa Maria Capua Vetere (nabij Napels), Pozzallo of Kinisa (opgetrokken op een stort van asbest in Sicilië), was de situatie niet minder explosief.

Begin april, de Tunesische en Italiaanse overheid ondertekenen een akkoord: in ruil voor een verblijfsvergunning van 6 maanden voor alle harragas die voor 5 april aangekomen zijn, zal Tunesië automatisch iedereen die na die datum in Italië aankomt terug opnemen. Europa gooit er nog extra controlemateriaal bovenop (warmtecamera's, boten, terreinwagens,...) om haar grenzen te versterken. Van de ene op de andere dag worden de harragas uit Tunesië die in Lampedusa of elders stranden, automatisch deporteerbaar verklaard. Het bedrijf Air Mistral, eigendom van de Italiaanse Post, voerde dagelijks twee vluchten uit met 30 Tunesiërs (plus twee flicken per gedeporteerde) per vlucht.

↙ Eind april, terwijl de verblijfsvergunningen enkel nog per druppelteller worden uitgedeeld, veranderen de ontvangstkampen van functie en worden ze per decreet gesloten centra. Nu de harragas opgedeeld zijn volgens nationaliteit (er zijn ook Libiërs of Egyptenaren) en hun aankomstmoment, is hun lot bezegeld: het wordt een gedwongen uitwijzing! Er zullen natuurlijk en gelukkig altijd individuen zijn die zich revolteren, zoals bijvoorbeeld in het kamp van Santa Maria Capua Vetere. Daar hebben de gevangenen zelfs bekomen dat de Tunesiërs van het kamp die aankwamen na 5 april, op hun beurt ook een voorlopige verblijfsvergunning krijgen, en dat de anderen met een andere nationaliteit een asielaanvraag kunnen indienen. Sommigen, logischerwijs argwanend tegenover het akkoord, hebben meteen hun lot in eigen handen genomen: enkele dagen na het akkoord organiseren 90 gevangenen een collectieve ontsnapping. In Pozzallo, in Sicilië, zijn het een veertigtal Eritreeërs en Somaliërs die revolteren en ontsnappen. Diegenen die nadien worden gepakt, worden naar de gevangenis gebracht. Tijdens het proces vertellen ze over hun verschillende pogingen om Italië binnen te komen en hun opsluiting in de drie Libische kampen waar martelen deel uitmaakt van het beheer, trouw aan de akkoorden tussen Europa en Libië. In dat land hebben de vertegenwoordigers van het CNT (Nationaal Comité voor de Transitie) verscheidene keren Italië en Frankrijk verzekerd dat indien zij aan de macht komen ze de migratieakkoorden die Kadhafi ondertekende zullen blijven uitvoeren. Dat is ook één van de redenen waarom de NAVO de Libische marine niet bombardeert, ze heeft die nodig om haar buitengrenzen te bewaken.

In de permanente gesloten centra zijn de opstanden en ontsnappingen ook doorgegaan. Zo zijn bijvoorbeeld op 21 april 15 sanspapiers ontsnapt uit het kamp van Modena nadat ze de tralies van een raam hadden doorgezaagd. Op 2 mei komen in Milaan zeven Tunesiërs die opgepakt werden in Genua, in opstand. Ze worden veroordeeld tot 10 maanden gevangenis. Solidariteitsbetogingen worden georganiseerd voor de centra van Brindisi, Bari, Turijn, Modena, Bologna, Manduria, Santa Maria Capua Vetere of in Sicilië.

Vanaf 15 april, al naargelang de verblijfsvergunningen worden afgeleverd, pogen duizenden Tunesische harragas hun reis verder te zetten. Regelmatig vervoerd en vervolgens ergens op het platteland achtergelaten, bereiken ze uiteindelijk altijd te voet een stadscentrum en nemen ze de trein verder naar het noorden, richting Vintimille en de Italiaans-Franse grens. Ten koste van tientallen keren teruggedwongen te worden door de Franse politie (die zelfs alle treinverkeer opschoort op 17 april), slagen ze er over

het algemeen uiteindelijk in om de grens over te steken. Na zo'n zwerftocht is het niet verbazingwekkend dat één van hun slogans die spontaan ontstaat tijdens de bijeenkomsten en betogingen in Parijs is "Wij zijn hier! Wij zijn hier! We gaan niet weg!".

Na twee maanden van beproeving (en na de dood gewaagd te hebben tijdens de overtocht van de Middellandse Zee: 2000 mensen verdronken sinds januari), zijn sommigen van deze ongewensten beginnen te strijden met kameraden, zoals in Marseille of in Parijs, om zich te kunnen installeren in een gebouw, en om papieren te kunnen ontrukken. Zelfs als enkele honderden uiteindelijk de chantage van de "vrijwillige" terugkeer hebben aanvaard (300 euro), opgedrongen door verenigingen als France Terre d'Asile, hebben enkele honderden de intentie om hier te vechten, ondanks de verscheidene ontruiming uit panden of de razzia's.

Volgens ons is de inzet van deze strijd niet enkel de gedeelde afkeer van de honden in uniform en het gemeenschappelijke experiment van de overlevingspraktijken. Terwijl slogans opduiken zoals "papieren voor iedereen of helemaal geen papieren meer", "noch politie, noch liefdadigheid", "100% vrijheid", of slogans die weerklink geven aan die van de Tunesische rellen in december en januari jongstleden (soms dubbelzinnig vermengd met voetballeuzes of zelfs nationale hymnes), tekenen zich andere mogelijkheden af: die van een revolutie zonder bemiddeling tegen alle autoriteit en die van het in werkelijkheid brengen van dat beruchte "laten we de grenzen fikken" die aan de oorsprong van het woord harraga ligt. Als solidariteit met de opstanden aan de andere kant van de Middellandse Zee, ook betekent hier vechten zonder compromis voor de vrijheid; en als de vastberadenheid van de harragas de onze heeft mogen ontmoeten tijdens bezettingen, betogingen of confrontaties... dan kan de gemeenschappelijke weg die zich opent geplaveid/opengebroken zijn met meer dan één slechte bedoeling.

Uit Harragas, bijlage van de krant *Pourquoi pas ?*, Parijs, juli 2011.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolutie. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Ontsnappingen • In Nijvel ontsnappen twee gevangenen. De twee vallen tijdens het bezoek een bewaker aan met een zelfgemaakt steekwapen. Daarna gijzelen ze een vrouwelijke cipier en eisen ze dat de poorten opengaan. De twee zijn nog steeds op vrije voeten. Even later in Lantini: Rond 5u 's morgens kan een gevangene de tralies voor z'n raam zodanig bewerken dat hij er doorheen kan glippen. Met een zelfgemaakte touwladder klimt hij naar beneden waar hij uiteindelijk komt vast te zitten in prikkeldraad. In Oudenaarde zet een gevangene het op een lopen tijdens een transfer, hij wordt spijtig genoeg terug gepakt.

Roken kan ernstige gevolgen hebben • Een gevangene die overgebracht wordt naar het ziekenhuis in Namen kan van daaruit eveneens ontsnappen. Na een list die ervoor zorgt dat zijn boeien worden losgemaakt kan hij een van zijn twee bewakers op de grond smijten, de andere is op dat moment buiten een sigaret aan het roken. De gevangene baant zich een weg naar buiten via de nooduitgang.

Opslagplaats op in vlammen • In Court-Saint-Etienne gaat een grote opslagplaats in vlammen op. Het depot werd gebruikt door drie verschillende bedrijven.

300.000

Volgens de meeste recente cijfers blijft het aantal “arbeidszieken” de laatste jaren stevig toenemen. Met de term “arbeidszieken” worden de werknemers bedoeld die omwille van omstandigheden op het werk ziek

zijn geworden en langdurig niet meer kunnen gaan werken. Momenteel gaat dat over meer dan 300.000 mensen (het aantal mensen die letsel overhouden aan arbeidsongevallen niet inbegrepen). Zowat de helft van de “arbeidszieken” lijdt aan psychische stoornissen: stress, depressie, paranoïa, paniekaanvallen, angst. Een kwart gaat over problemen in verband met blijvend rugletsel. En dit zijn dan nog maar de officiële cijfers, in werkelijkheid gaat het waarschijnlijk over nog veel meer mensen die ondanks alles doorbijten, die amper andere middelen hebben dan door te bijten of simpelweg niet in de statistieken opgenomen worden zoals sans-papiers.

“Arbeid adelt!” “Arbeid maakt vrij!” “De job van je leven!” Vergeet toch die 300.000 mensen, vergeet al die lichamen die blijvend verminkt werden op de werkvloer, vergeet al die mensen die het leven gelaten hebben op een werf, in een fabriek, op de gehaaste koers naar het werk! Meer werken, langer werken, flexibeler werken, sneller werken, dat was de boodschap gisteren, dat is de boodschap van vandaag. Hoe lang nog? Hoe lang nog voor we die maalmachine van de economie lamleggen en gaan nadenken over en vechten voor andere manieren van leven?

Vreugdevuren • In Molenbeek wordt een takelwagen met daarop twee voertuigen en een container in brand gestoken. Ook in Charleroi worden vier wagens in brand gestoken. In Antwerpen wordt er geprobeerd een Ferrari in brand te steken. Een zelf-verklaarde held kan de brandhaard blussen. In Limette worden drie auto's in brand gestoken, en ook in luik worden meerdere wagens in lichterlaaie gezet. Ook in Wavre, Mons en Huy worden wagens in brand gestoken. In Huy worden twee jongeren aangehouden.

Betoging • 450 mensen betogen in de Europese wijk tegen de economische en sociale situatie in Europa. Al snel worden ze door de flikken getraakteerd op traangas en de matrak. Een paar uur later zetten de flikken dan weer het waterkanon in om een wilde betoging in de Matongé-wijk uiteen te drijven. Nu worden de flikken getraakteerd op stenen vanuit de betoging en omliggende huizen. Ook winkelruiten sneuvelen.

Stront voor de kernindustrie • Drie groepen mensen, vreugdevol gewapend met zakken stront, doen een geurende gift aan enkele bedrijven van de kernindustrie. Elk kadootje werd vergezeld van een dankwoordje.

Brandende school • Het lijkt ons duidelijk dat wanneer mensen in Andenne een school in brand proberen steken door brandende vuilnisbakken naast de deur te plaatsen, ze dit doen om de school te bedanken voor al die toffe momenten die ze daar beleefd hebben. Het is niet de eerste keer dat er brand wordt gesticht in de school. Reactie van de directeur: “Alle jongeren hebben al stoute dingen gedaan, of eraan gedacht, zoals kauwgom proppen in een slot. Maar hier wordt de school toch wel op een ergere manier aangevallen.”

Treinen geblokkeerd • In het zuidstation van Brussel blokkeren honderden mensen twee speciale treinen voor europarlementsleden en hun medewerkers naar Straatsburg. Daar is een overleg gepland inzake enkele wetsvoorstellen over het economisch bestuur van Europa. De treinen worden uiteindelijk twintig minuten lang geblokkeerd.

Léopold rood van bloed • In Namen, hoofdstad van Wallonië en gaststad voor de massamoordenaar, wordt zijn standbeeld met rode verf beklad. Het woord ‘moordenaar’ werd getagd, en enkele anarchie-tekens.

Warm onthaal • Wanneer een politiepatrouille wordt opgeroepen om mensen uit een lift te bevrijden blijkt de oproep al gauw vals. Ze worden opgewacht door vier mensen en worden getraakteerd op zware slagen. Ze kunnen uiteindelijk op een noodknop duwen waardoor er versterking komt. Twee flikken zijn minstens tien dagen werkonbekwaam. Er worden vier verdachten opgepakt.

Ons hart luchten • Het aantal bedreigingen aan het adres van politiemensen en parketmagistraten is vorig jaar gestegen. In tientallen gevallen moeten ze bescherming krijgen. Het crisiscentrum van binnenlandse zaken heeft het over een maatschappelijke vaststelling. “De tendens is dat mensen alsmaar gewelddadiger worden en minder respect hebben voor het overheidsapparaat.” Dit kan ons enkel een grijns op het gezicht toveren.

Antifa • De fascistische studentenpartij NSV wordt getraakteerd om enkele verfbommen en rotte eieren tijdens de laatste activiteit van dit jaar, in Gent. De actie wordt opgeëist in solidariteit met een Russische anarchist die in België gearresteerd werd en andere kameraden in strijd; voor de totale vrijheid en de anarchie.

Hup hup, de toekomst tegemoet!

Als gigantische, lelijke vogels staan de kranen overal boven de stad, erop neerkijkend, terwijl ze zich langzaam om hun eigen as draaien. Met hoeveel ze zijn weet ik niet. Ik heb hen niet geteld, aangezien ze toch elke dag opnieuw van aantal veranderen. Meestal met een tendens naar boven toe. En daar waar ze zijn, schieten er dingen uit de grond. Nog groter en monsteruuzer dan de kranen zelf, en onderlijnd door maandenlange kreten van geboorteweën. Soms zo diep en grommend dat het appartementje waar ik woon ervan begint te trillen, en dan weer hoog en scherp dat de zenuwen van elk wezen in de omgeving tot op dat punt worden geprikkeld dat ze het niet zelden begeven. En iedereen die er zijn ogen en oren een klein beetje voor open heeft weet al op voorhand dat zoiets maar een voorteken van een miskraam kan zijn. En tot nu toe hebben ze altijd gelijk gekregen. Maar de bevelhebbers, diegenen die achter hun bureautje zittend ervoor zorgen dat met elke kreet en elke uiteindelijk uitgekakte betonhoop, de munten in hun zakken vliegen, zij hebben het over het uitvoeren van een *masterplan*, een stap in de toekomst, volgevreten met *hoop* en *ambitie*. En wat het ook is, kantoren voor het stadsbestuur, parking-shopping-complex met glazen lift naar het park, een treinlijn of een gevangenis; het betekent iets *nieuws*, vooruitgang, evolutie, zeker opweg naar een perfectere wereld. Alleszins is het dat wat men ons wil doen geloven. En hier in Leuven hebben ze het dan ook op z'n Leuvens aangepakt. Bon, moeten ze zich bedacht hebben, als we hier een derde van de stad op zijn kop willen draaien, moeten we misschien aan de bewoners toch ook het gevoel geven dat het een beetje voor hén is wat we hier allemaal doen, of? En met de sluwheid van een oudsocialist die *zijn volk* kent en de innovativiteit van een handvol nieuwrijken heeft men „*buurtbewoners en geïnteresseerden uitgenodigd om mee na te denken over de invulling van de toekomstige openbare ruimte aan de Vaartkom*“. Een uitnodiging om een deel van de verandering te zijn. Dat het bij dit toekomstige sieraad om een vandaag bijna onbewoonde ex-industriezone gaat, kwam hen zeker niet slecht uit. Wie gaat er veel stof doen opwaaien als het gaat om het afmaken van een lelijk eendje? En ook al besprak men tijdens die samenkomst

vooral de hoeveelheid te planten boompjes, en voor iedereen toegankelijke barbecues; wat uiteindelijk telt is toch het gevoel hé, als goede en kritische burger al de mogelijkheden uitgeput te hebben. Wat voor een lekker democratische idylle toch! Intussen wordt vrolijk verder gesloopt, gegraven, stenen opeengehoopt waar het maar moet volgens het grote masterplan. En uitgerust met koptelefoon en pilletjes voor de zenuwen zijn we, ondanks de werkstress, stilletjes gewend geraakt aan al dat ontzettende lawaai, het stof in de neus, de opengebroken wegen, het verdwijnen van geliefde en tot nu toe met hun smerige vingers nog onaangeraakte plaatsen of groenen plekken. Zelfs de ontelbare vermenigvuldiging van big-brother-oogjes en uniformpjes, die op wonderlijke wijze ons nieuw paradijs zullen verrijken, worden door het glimmen en glanzen van de glaze luxe niet eens niet meer opgemerkt. Want, als men toch eens een keer waagt dit alles een beetje beter te bekijken, zou men kunnen denken dat de ons aangeprezen vooruitgang toch maar niets anders is dan een gouden kooi met doorzichtige tralies. Gedaan met de heimelijke kusjes ergens in een donker steegje. Het samen zitten en iets drinken op straat. Het liggen in ongemaaid gras. Hiervoor komen nu allemaal aparte en beveiligde plekken, *voor ons bestwil*. Zodat alles in gecontroleerde baantjes kan verlopen. Shopping voor de shoppers, school voor de kleinen, werkplaats voor de groten, kamp voor de vreemden en gevangenis voor de bozen, ongewilden en harmoniebrekers. Voilà, dat was toch zo moeilijk niet. De enige vraag die dan nog overblijft is waar we in heel die ordeningswaan onze levens hebben laten liggen.

agenda

- **Acrata** - anarchistische bibliotheek
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.